



Wat een week ... CD

COPERNICUS - Victim of the Sky (1985/2012)

Politiek en maatschappelijk engagement ...

... dat kan de avant-garde dichter en musicus **Copernicus** niet worden ontzegd. Dat biedt toegevoegde waarde want zoveel muzikanten zijn er niet (meer) die zich druk maken over de toestand in de wereld. Hij wel, al een decennia of vier. Niet dat het iets geholpen heeft, daar zijn politici te hypocriet en te machtsbelust voor, maar toch.

Het album 'Victim of the Sky' dateert uit 1985 maar is nu voor het eerst op CD uitgebracht. Ook toen werd Copernicus al bijgestaan door een uitstekende band waarvan Larry Kirwan (guitar, keyboards) en Pierce Turner (keyboards) hedentendage nog steeds zijn kompanen zijn. Copernicus gaat goed tekeer en zijn zang, die vooral bestaat uit declameren waarbij de woorden als een mitrailleur op je afgevuurd worden, zet minimaal aan tot nadenken: "There was once a time when all humans were black" of "Don't let me measure my life in terms of money" en "The forefathers of humanity were bacteria" en "The Pope is descended from bacteria". Springsteen trouwens ook.

Groot deel van de tien tracks zijn zo goed als live in de studio opgenomen zonder veel overdubs. Soms is er een hapering te horen maar dat geeft authenticiteit en past goed bij de rafeligheid van Copernicus zelf. Het is altijd even doorbijten bij een album van deze muzikale dichter maar dat betaalt zich terug. Want ik vind enerzijds bevestiging van mijn eigen levensvisie - altijd lekker - en anderzijds laten de teksten mij weer anders naar die wonderlijke wereld met die vreemde mensen kijken. **Harry de Vries (wat een week 47)**

Geplaatst door AFTERglow op [16.12.12](#)



Wat een week ... CD

SUPERSISTER - Supersisterious (2001)

Tragische samenloop ...



... van omstandigheden, zo kunnen de reüniepogingen van **Supersister** worden genoemd. De band besloot om in de oorspronkelijke bezetting, Stips, Vrolijk, Van Geest en Van Eck, weer te gaan optreden rond 2000 o.a. in Paradiso. En vervolgens overlijdt plotsklaps fluitist en oerlid Sacha van Geest in 2001. En toen de band in 2010 weer ging spelen met o.a. een optreden op Nearfest 2011 in het verschiet, overleed bassist Ron van Eck. Het was ze niet gegund.

Gelukkig bevat de dubbelaar 'Supersisterious' een uitstekende registratie van dat Amsterdamse concert in 2000. Met een staalkaart van de kwalitatief indrukwekkende catalogus van de band. Geweldige uitvoeringen passeren van o.a. 'Present from Nancy', 'Memories are New', 'A Girl Named You' 'Judy Goes on Holiday', natuurlijk 'Pudding en Gisteren', 'She was Naked' en de track waar ik altijd kippenvel van krijg 'No Tree Will Grow'. Bijna twee uur genieten van een unieke Nederlandse band, met een karakteristiek, eigenwijs geluid en met humor.

Heerlijk om dit allemaal weer te beluisteren. De in 2008 geremasterde en **originele albums** gaan ook weer uit de kast. Een reünie zal er echter helaas nooit meer in zitten. **Harry de Vries (wat een week 46)**

Geplaatst door AFTERglow op [9.12.12](#)



Wat een week ... CD

REVIEWS LAST WEEKS

Loading...

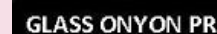
COMING SOON NEW ALBUM REVIEWS:

DAVID KILMINSTER, Led Zeppelin, ACHE, Mehran, COPERNICUS, Jefferson Starship and a lot more ...



PEAK EXPERIENCE

Om bij WeekCD's de nadruk te leggen op topalbums heeft de redactie per 140712 de **PEAK EXPERIENCE** ingevoerd. Deze zal gedoseerd en bij meer dan gemiddeld werk worden toegekend.



NO PROG BUT SO STRONG

NEIL YOUNG - Psychedelic Pill (2012)

Als vanouds + Crazy Horse, nieuw materiaal!

AGNUS STONE - Broken Brights (2012)

Australische Neil Young met mystiek sfeertje

JOE BONAMASSA - Driving ... (12)

Minder dan vorige album maar lekkere 'blues'

SEARCH ProgLog AFTERglow

Wordt geladen...



VPRO DE WISSEL WITH VAN DER GRAAF GENERATOR



KEITH EMERSON BAND - Three Fates (2012)

"Without doubt ...

... I consider this to be the most important album since the ELP days", zegt Emerson zelf. Op de CD-sticker staat "performed by the **Keith Emerson Band** & the Munchner Rundfunkorchester". Op het boekje staan echter de namen van Emerson, Bonilla en Mikkelsen vermeld. Waarschijnlijk een conflictvermijdende truc inzake het eigenaarschap van 'Three Fates'.

Ik begrijp best dat Emerson trots is op dit product waarop hij samen met zijn band en een groot klassiek orkest een aantal ELP-composities ten gehore brengt, aangevuld met KEB-werk. Ik ben nogal sceptisch als rockartiesten hun werk door een groot orkest laten 'verklassieken'. Het gevaar van bombast ligt namelijk levensgroot op de loer. Hier valt het echter alleszins mee.

Het album telt 11 nummers, waarvan 6 ELP-stukken. De tracks zijn in twee categorieën te verdelen: die waarin de gitaar van Bonilla zo goed als afwezig is en die waarin zijn geluid domineert. De laatste categorie is aan mij niet besteed. Daarom keek ik reikhalzend uit naar de integrale uitvoering van 'Tarkus'. Benieuwd hoe de bombast van een groot orkest uit zou pakken op het van zichzelf al bombastische 'Tarkus'. Maar juist hier bekwam mij het 'vlees- noch-vis-gevoel' dat zo kenmerkend is voor klassieke bewerkingen van rockcomposities. De irritante gierende gitaargeluidjes van Bonilla verpesten het geheel nog verder.

Daar tegenover staan interessante georchestreerde uitvoeringen van 'The Endless Enima', 'Fanfare For The Common Man' en vooral 'Abaddon's Bolero' plus enkele KEB-werken die de moeite waard zijn. Om die reden mag Keith wat toch best trots zijn op dit product.

Henk Vermeulen (wat een week 45)

Geplaatst door AFTERglow op [2.12.12](#)

Anderson Bruford Wakeman Howe - Live at the NEC 1989 (2010)

Label: Gonzo Media Group

Bandsite: www.yesworld.com

Running Time: 64:46 + 71:55

Reviewer: Henk Vermeulen

Score:



(out of 5 JoJo's)



Dat stabiliteit qua personele bezetting geen predikaat is dat op Yes van toepassing is, mag met enig understatement een eufemisme genoemd worden. Van de oprichting in 1968 tot nu maakten minstens vijftien muzikanten deel uit van de Yes-familie. Ondanks die wisselingen wist de band te overleven. Knap, omdat er regelmatig conflicten waren die er zelfs toe hebben geleid dat de oprichters, Chris Squire en Jon Anderson, regelmatig met elkaar gebrouilleerd zijn.

In 1989 was er een dispuut waarin de oprichters wederom tegenover elkaar stonden met name over wie de naam 'Yes' mocht dragen. Een rechterlijke uitspraak leidde er toe dat de groep van Squire (plus Tony Kaye, Trevor Rabin, Alan White) zich Yes mocht noemen. De paradox is dat de in juridisch opzicht officiële Yes-formatie in die periode nooit een album uitbracht terwijl de andere groep dat titelloos wel deed onder de weinig originele naam 'Anderson Bruford Wakeman Howe' (ABWH). Een klassiek Yes-product waarop na een aantal teleurstellende albums eindelijk weer een dominante en herboren Jon Anderson te horen was, geflankeerd door zijn overtuigend spelende kompanen: allen Yes-muzikanten in hart en nieren.

Wat het album historische waarde geeft is dat de teksten grotendeels op relativerende wijze over de geschiedenis van de band gaan, waarbij de eeuwig positieve instelling van Anderson hartverwarmend is (er bestaat geen twijfel over wie de positivistische naam Yes heeft bedacht). Luister naar de tekst van het kippenvol gevende vierluik 'Quartet' en u begrijpt wat ik bedoel. 'ABWH' behoort voor mij daarom tot de top 5 van beste Yes-albums: welk een paradox!

Een maand na de release ging de band op tournee: 'An Evening of Yes Music Plus'. Van die tournee werd in 1994 door het roemruchte King Biscuit Flower Hour label een dubbelaar uitgebracht met een concert uit

VPRO RADIO 6 DE WISSEL

Programma over Van der Graaf Generator & Peter Hammill. Zaterdagavond **23 juli 2011** uitgezonden nog steeds te beluisteren via VPRO Radio 6. **Luister maar!**

Presentatie: Aad van Nieuwkerk

Samenstelling/Co-presentatie: Jos Eilert en Harry 'JoJo' de Vries



→→→ **EARLIER on AFTERglow ...**

- [A tot Z Reviews](#)
- [Beschouwende artikelen](#)
- [Concert Review](#)
- [HoestoBlame](#)
- [Mededelingen Redactie](#)
- [No Notes No Number](#)
- [ProgTop40 Ever](#)
- [Reviewscores uitgelegd](#)
- [Specials](#)
- [Wat er nagloeit 2006 Jaarlijsten](#)
- [Wat er nagloeit 2007 Jaarlijsten](#)
- [Wat er nagloeit 2008 Jaarlijsten](#)
- [Wat er nagloeit 2009 Jaarlijsten](#)
- [Wat er nagloeit 2010 Jaarlijsten](#)
- [Wat er nagloeit 2011 Jaarlijsten](#)
- [Week CD's 2006](#)
- [Week CD's 2007](#)
- [Week CD's 2008](#)
- [Week CD's 2009](#)
- [Week CD's 2010](#)
- [Week CD's 2011](#)
- [Week CD's 2012](#)



→→→ **HOLLAND KLEURT BELEW**

VPRO RADIO 6 DE WISSEL Musical highlights from the seventies & eighties: Zappa, Bowie, King Crimson, guitar playing & gear developments: the fertile grounds for Adrian Belew. **Luister hier.**

Presentatie: Aad van Nieuwkerk

Samenstelling/Bijdragen: Jos Eilert en

1989 te Mountainview, vooral bestaande uit Yes-klassiekers aangevuld met enkele tracks van 'ABWH'. Anderhalve maand nadien gaf men een concert in het legendarische NEC-theater in Birmingham waarvan een registratie werd gemaakt die hier ter tafel ligt. Deze uitgave bevat tevens een DVD met overbodige 'behind the scene' privéopnamen van gast Colbeck.

Ik ben enigszins ambivalent over deze uitgave. Op twee extra nummers na ('All Good People' en 'Starship Trooper') voegt het niets toe aan de uitgave van 1994. Bovendien ontbreekt van 'ABWH' het schitterende en bandbiografische 'Quartet' en wordt 'Themes' vervuild door een exhibitionistisch, overbodig duel tussen Levin en Bruford. Zelfs de beste liveuitvoering van 'Close to the Edge' ooit - dat dan weer wel - kan dat niet compenseren. Positief is dat gast Tony Levin, Squire voorbeeldig vervangt tijdens de uitvoering van de klassiekers, ondanks het ontbreken van de typische snaar-slabs zoals we die gewend zijn van Squire.

Ondanks de kritische kanttekeningen mag dit album, niet alleen vanwege de historische waarde maar ook vanwege de prachtige uitvoering met interessante achtergrondinformatie, niet ontbreken in de verzameling van de echte liefhebber. De meerwaarde wordt vooral ook gevormd door de stimulans om het zwaar onderschatte studioalbum van ABWH te gaan herbeluisteren. **Henk Vermeulen (11-2012)**

Personnel:

Jon Anderson - vocals
Bill Bruford - drums
Steve Howe - guitars
Rick Wakeman - keyboards
With:
Julian Colbeck - keyboards
Tony Levin - bass
Milton McDonald - guitars

Discography:

Anderson Bruford Wakeman Howe (1989)
An Evening of Yes Music Plus (1994)
Live at the NEC Oct. 24th 1989 (2010)

Geplaatst door AFTERglow op [26.11.12](#)



Wat een week ... CD

FOCUS - X (2012)

Via een omweg ...

... kwam deze CD bij mij. Als promo vanuit de USA werd mij een CD opgestuurd van een legendarische Nederlandse band met daarin een mij persoonlijk bekende gitarist, Menno Gootjes uit Schiedam, niet geheel toevallig mijn woonplaats. Het kan raar lopen.

Eerlijk gezegd verloor ik **Focus** enigszins uit het zicht na het vertrek van Jan Akkerman, wiens artistieke loopbaan ik wél bleef volgen. Maar het lidmaatschap van Gootjes en de hoes van Roger Dean maakten mij weer nieuwsgierig en toen plofte ook nog die promo van 'X' op de deurmat. Het album bevat mij wel. Oudgedienden Thijs van Leer, Pierre van der Linden en Bobby Jacobs spelen nog steeds uitstekend en Gootjes is sterk en weet van wanten. Het 'oude' progressief rockende Focus wordt hier aangevuld met door de jazz, of beter gezegd soft-jazz, beïnvloede composities.

Hoewel opener 'Father Bacchus' wat rommelig klinkt is direct duidelijk dat we hier met Focus van doen hebben: stevige rock waarbij de dwarsfluit en het orgel van Van Leer dat typische geluid neerzetten. Zoals hij dat ook doet in 'All Hens on Deck' en 'Talk of the Clown' waarin hij bovendien zingt c.q. declameert. De tracks 'Focus 10' en 'Amok in Kindergarten', sterk pianospel, zijn ingetogener en bewegen zich zoals gezegd in het jazz-idiom.

Per saldo heeft Focus met 'X' een goed werkstuk afgeleverd dat zowel de vroegere fans als progrock- en jazzliefhebbers zal aanspreken.

Harry de Vries (wat een week 44)

Geplaatst door AFTERglow op [25.11.12](#)

The Fusion Syndicate - TFS (2012)



Harry 'JoJo' de Vries

AFTERglow JAARLIJSTEN 2011



AFTERglow & FRIENDS

- [beyondrock](#)
- [iopages](#)
- [brain damage](#)
- [syd barrett](#)
- [mostly pink](#)
- [distributed being](#)
- [morow the prog radio](#)
- [dprp](#)
- [progesiste](#)
- [progvisions](#)
- [gnosis2000](#)
- [progarchives](#)
- [gibraltarprogrockencycloop](#)
- [progrock begint hier](#)
- [progrocks](#)

PECULIAR STATEMENT (38)



FRANK ZAPPA (1940-1993) muzikaal genie en onafhankelijk denker:

"Politics is the entertainment branch of government."

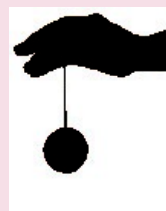
NO NOTES, NO NUMBER: PROGMELODIES IN STAFF-NOTATION To Play at Home



PROGSOAP DISTRIBUTED BEING

Op de sidekickpage van AFTERglow vindt u berichten uit het privéleven van de redacteurs; berichten die altijd te maken hebben met progrock en muziek in het algemeen: ga naar [DISTRIBUTED BEING](#)

THINK and LISTEN in JOJO'S



Label: Purple Pyramid Records

Bandsite: www.billysherwood.com

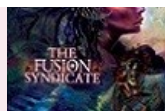
Running Time: 52:54

Reviewer: Harry 'JoJo' de Vries

Score:



(out of 5 JoJo's)



Billy Sherwood, de multi-instrumentalist die ooit bij Yes speelde, houdt zich tegenwoordig ledig met projecten in de progressieve rock zoals The Prog Collective en het tribute aan Supertramp 'Songs of the Century' waarbij hij grote namen weet te strikken. Zijn nieuwste project heet 'The Fusion Syndicate' met daarop zeven door hemzelf gecomponeerde tracks van gemiddeld een minuut of zeven.

The Fusion Syndicate is ook al een vergaarbak aan grote namen. Teveel om op te noemen want het zijn er welgeteld dertig. Zo is Billy Cobham van de partij, Mel Collins, Gavin Harrison, Jordan Rudess, Steve Morse, Rick Wakeman, Larry Coryell, David Sancious, Chester Thompson, Derek Sherinian. Steve Hillage en John Etheridge, Chad Wackerman enz enz. Ja, dan verwacht je wel wat.

Een groep van deze omvang en met deze namen krijg je natuurlijk nooit bij elkaar in een studio. Dit album is dan ook grotendeels tot stand gekomen via de digitale weg waarbij de partijen zijn toegestuurd aan Sherwood en die heeft er een geheel van proberen te maken. Knip- en plakwerk dus en dat is te horen. Het is ziellose muziek, die op een groot aantal momenten niet bekt, het loopt niet, het klopt niet. De synergie ontbreekt tussen de partijen en de muzikanten, ook al omdat de grote compositorische lijn ontbreekt. Opener 'Random Acts of Science' is daarvan een treffend voorbeeld waarbij ik het woord 'random' zou willen onderstrepen want het klinkt volledig willekeurig. Sherwood wilde bovendien, zoals op het begeleidende promotievel valt te lezen, graag een fusionalbum maken. Van fusie is echter nauwelijks sprake want het is een ratjetoe aan stijlen waarbij uiteindelijk met veel pijn en moeite de term 'jazz-rock' nog het meest blijft hangen.

De beste muziek ontstaat naar mijn stellige mening vanuit de interactie tussen muzikanten, die inhaken op wat een ander speelt, geïnspireerd raken door een solo of een creatief idee van een collega. Perendipiteit, dus het vinden van iets onverwachts en bruikbaar terwijl je op zoek bent naar iets totaal anders, in dit kader toevallige muzikale ontdekkingen, krijgen op die wijze een kans. Zo ontstond bijvoorbeeld 'Echoes' van Floyd. Op die manier wordt het geheel meer dan de som der delen en klinkt het eindresultaat uiteindelijk nog beter dan men vooraf had gehoopt. Deze synergie en creativiteit vormt zich nu eenmaal niet op afstand en via de digitale weg. Je moet elkaar ruiken, voelen, de emotie en het zweet moeten aan de studiowand hangen. Al deze zaken waren afwezig toen Sherwood bezig was achter zijn computer met het op rationele wijze maken van zijn fusion puzzel.

The Fusion Syndicate is een album waaraan ik, mocht ik zo'n bekendheid zijn in de prog- en jazzwereld, mijn naam niet graag zou verbinden. Het is namelijk een absoluut overbodig werkstuk met matige, emotioneel composities waarbij de uitvoering los zand is. **Harry 'JoJo' de Vries (11-2012)**

Personnel:

e.g.

Billy Sherwood

Billy Cobham

Mel Collins

Gavin Harrison

Jordan Rudess

Steve Morse

Rick Wakeman

Larry Coryell

David Sancious

Chester Thompson

Derek Sherinian

Steve Hillage

John Etheridge

Chad Wackerman

Discography:

The Fusion Syndicate (2012)

Review ratings on **AFTERglow** expressed in JoJo's:

5 JoJo's = masterpiece

4 JoJo's = excellent

3 JoJo's = good

2 JoJo's = moderate

1 JoJo's = use as frisbee

NEW EDITOR BUYINGS:



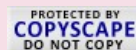
ZAPPA - Joe's Garage (remaster)
MYSTERY - The World is a Game SAGA - 20/20 LALLE LARSON - Nightscapes
CURVED AIR - Live Atmosphere JETHRO TULL - Thick as a Brick (40th ed) KING CRIMSON - Larks' Tongues in Aspice (40th ed) ACHE - Green Man ANGLAGARD - Viljans Oga KONG - Merchants of Air
CAPTAIN BEEFHEART The Lost Broadcasts SOLUTION I & Divergence (remasters)
ERIK NORLANDER The Galactic Collective
NOMAN - Love and Endings VAN DER GRAAF GENERATOR - Alt MOTHILITE - Dark Age ECHOLYN - Echolyn STEVE HILLAGE BAND - Live at Gong Unconvention
SH.TG.N - Sh.tg.n GHRIS THOMPSON - Live GRAVENHURST - The Ghost in Daylight
HASSE FROBERG - Powerplay STORM CORROSION - Storm Corrosion NORTH ATLANTIC OSCILLATION - Fog Electric NEIL YOUNG - Americana PETER HAMMILL - Consequences ELP Live at Mar YSol 72
IAN ANDERSON'S JETHRO TULL TAAB2 TROY DONOCKLEY - Messages JOE BONAMASSA Driving Towards Daylight
AFTER CRYING - Creature ANATHEMA - Falling Deeper SOAP&SKIN - Narrow RUSH - Hemispheres (remaster) ANIMA MUNDI - The Way

AFTERglow: [HERE](#) and [NOW](#)

Wilt u op de hoogte blijven van belangrijke updates van ProgLog AFTERglow? Of heeft u andere vragen, twijfels, angsten en opmerkingen? Stuur een e-mail naar: proglogafterglow@kpnmail.nl

AFTERglow: [HIT](#) and [RUN](#)

Visitors from 2006 till the end of November 2012: 484005 Measured by StatCounter



Alle teksten gepubliceerd op ProgLog AFTERglow zijn door vermelding van de auteursnaam van de maker auteursrechtelijk beschermd volgens het Intellectueel Eigendomsrecht en de daaronder vallende Auteurswet.

EDITORS ProgLog AFTERglow



Wat een week ... CD

FRANK ZAPPA - Joe's Garage Acts 1/2/3 ('79/2012)

Na een bijzondere ...

... polemiek deze week met een verongelijkte artiest die een iets mindere recensie niet kan waarden, jammer dan, had ik grote behoefte aan muziek waarbij de kwaliteit zo hoog is dat er geen discussie over mogelijk is. **Frank Zappa** dus. In dit geval met 'Joe's Garage Acts 1, 2 & 3', de heruitgave van dit jaar.

Zappa, een genie, in ieder geval een onafhankelijk denker, (d)wars van conventies zowel maatschappelijk als muzikaal, vernieuwend met veel invloed op anderen, een geweldig componist, zoals men inmiddels ook in de moderne klassieke muziek erkend, een streng maar rechtvaardig bandleider en bovenal een unieke gitarist met een eigen stijl en een geheel eigen geluid. Kortom een persoonlijkheid die zo node gemist wordt, zeker in de hedendaagse muziekscene waarin na-aperij, een gebrek aan progressie en zeker een tekort aan maatschappijkritiek de boventoon voeren.

Joe's Garage', ik zie mij de LP's nog kopen, op de fiets, snel naar huis, op de draaitafel en de teksten meelezend want het is een soort hoorspel door de 'Central Scrutinizer', aan elkaar gepraat en door de geweldige band (o.a. Cuccurullo, Colaiuta, Willis, Barrow, Mars, Walley) verbeeldt. Met bijvoorbeeld het briljante 'Catholic Girls', het hilarische 'Why Does It Hurt When I Pee?' en de lange stukken 'Packard Goose', mijn favoriet 'Watermelon in an Easter Hay' met een van Zappa's mooiste gitaarsolo's en het volledig ontsprende 'Green Rosetta'.

Een meesterwerk dit album, niet Zappa's eerste overigens. Ik eindig met een tekstflard uit 'Packard Goose':

*Informatie is not Knowledge
Knowledge is not Wisdom
Wisdom is not Truth
Beauty is not Love
Love is not Music
Music is THE BEST*

Harry de Vries (wat een week 43)

Fish on Friday - Airborne (2012)

Label: Ace

Bandsite: www.fishonfriday.be

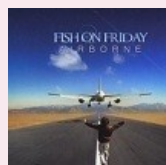
Running Time: 57:58

Reviewer: Harry 'JoJo' de Vries

Score:



(out of 5 JoJo's)



Frank van Bogaert kan bij mij een potje breken met zijn elektronische muziek. En zijn band Fish on Friday, een samenwerkingsverband met toetsenist William Beckers aangevuld met gasten, lukte dat met hun eerste en sterke album '**Shoot the Moon**' ook. Over dit tweede album 'Airborne' ben ik minder enthousiast.

Fish on Friday maakt progressieve popmuziek, zoals Van Bogaert ooit zelf zei, in de stijl van bijvoorbeeld The Alan Parsons Project en Tears for Fears. Dat deden zij op hun debuut en dat doet de band nog steeds. Ik vind echter dat op 'Airborne' de nadruk teveel is komen te liggen op 'popmuziek': het klinkt allemaal te braaf en te glad, zowel de productie als de gemakkelijk in het gehoor liggende melodielijnen, met het vizier gericht op een groter publiek en wellicht zelfs op 'airplay'. Daar is op zichzelf niets op tegen maar voor een site als **ProgLog AFTERglow** en voor een recensent die zich graag op de progrock richt is dat wel even slikken. Bij de recensering van het eerste album meldde ik al dat het gevaar van toegankelijkheid kan zijn dat het doorschiet naar 'middle-of-the-road-muziek' of AOR. En dat is op dit album in grote mate gebeurd.

Toen ik opener 'Welcome' - met gastbassist Nicky Beggs (Steve

Harry 'JoJo' de Vries:

Reviews, WeekCD's, Editing, Treasuring

Henk Vermeulen:

Reviews from a Different Point of View

Peter Swart:

Reviews, WeekCD's, Musician's Touch

Arjan Bom:

'Emeritus Resting'

PROFESSIONAL MEMBERSHIPS:

The Happy Convention of Not Quite

Objective **PINK** Spectacled Reviewers



Hackett) - en 'She's Going Crazy' beluisterde, schrok ik dus wel even. Deelname aan het Eurovisie Songfestival kan toch niet de bedoeling zijn van Van Bogaert en Beckers, al is de kwaliteit wel weer zo hoog dat dit zieltogende festival er nog een positieve 'boost' door zou krijgen ook. Maar mij gaat dit echt te ver. Hoe goed er technisch ook gespeeld wordt en hoe mooi het ook allemaal klinkt - 'Airborne' en 'Angels Never Die' kunnen er best mee door - het rafeltje ontbreekt, het is voorspelbaar en onverwachte momenten, 'breaks', compositorische wendingen of gelaagdheid zijn op één hand te tellen, zo niet op een paar vingers. Gelden deze bezwaren voor alle twaalf tracks? Per saldo helaas wel.

Indien Van Bogaert en Beckers het voor elkaar krijgen om via een uitgekende promotiecampagne de televisie en de radio te mobiliseren, dan sluit ik niet uit dat een groter publiek op hen wacht. Daar zit ik in ieder geval niet op te wachten en ik kom dan ook tot een krappe voldoende. Waar ik wel op wacht is op het derde album van Fish on Friday waarop een verlegging van de koers plaatsvindt van de eendimensionale popmuziek op 'Airborne' naar meerdimensionale progressieve rock. Het talent en de muzikale kwaliteiten zijn immers volop aanwezig.

Harry 'JoJo' de Vries (11-2012)

Personnel:

William Beckers - keyboards

Frank van Bogaert - keyboards, additional guitars, vocals

Marty Townsend - guitars

Markus Weymaere - drums

Bert Embrechts - bass guitar

Dany Caen - backing vocals

Chantal Kashala - backing vocals

Discography:

Shoot the Moon (2010)

Airborne (2012)

Geplaatst door AFTERglow op [13.11.12](#)

[Startpagina](#)

[Oudere berichten](#)



TH

